

Arrest

nr. 252 736 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat P. DELGRANGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 december 2017 een verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze beslissing met het arrest nummer 215 183 van 15 januari 2019.

1.2. Op 10 juli 2020 werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : W.

voornaam : S.

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/09/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 15/01/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: wat betref de schending van het recht op privé- en gezinsleven

Schending van:

o artikel 8 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna « EVRM »); o artikelen 2, 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 Vreemdelingenwet;

o artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

o het beginsel van éénheid van het gezin van erkende vluchtelingen;

o de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Doordat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek van verzoekers privé- en gezinsleven in België, waarvan zij nochtans kennis had, heeft verricht alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Terwijl dat artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht eisen dat dit zorgvuldig onderzoek wordt verricht;

Dat de bestreden beslissing zodoende de bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel schendt.

Artikel 8 EVRM luidt:

« 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.»

Wat dit betreft heeft uw Raad volgende beginselen herhaald in een arrest van 2012 :

« S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

[...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » ' (eigen vertaling)

Onderhavig geval betreft een eerste toelating, zodat dient te worden onderzocht of de verwerende partij een positieve verplichting had om het privé- en gezinsleven van verzoeker te eerbiedigen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat verwerende partij een dergelijke positieve verplichting had, is artikel 8 van het EVRM in casu geschonden.

In de zaak Omojudi t. Verenigd Koninkrijk, herinnerde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er ook aan dat artikel 8 van het EVRM ook het recht beschermt om banden met de medemens en met de buitenwereld te ontwikkelen en te onderhouden en dat het ook aspecten van de sociale identiteit van een individu kan omvatten, zodat moest worden aanvaard dat alle sociale banden tussen de migranten die zich in het land hebben gevestigd en de gemeenschap waarin zij hebben geleefd, integraal deel uitmaken van het begrip « privéleven » in de zin van artikel 8, ongeacht het bestaan van een « gezinsleven »

Overeenkomstig de in het arrest van uw Raad nr. 235.796 (zijnde het arrest geveld door uw Raad wat betreft verzoekers asielaanvraag) genoemde feiten, waar de bestreden beslissing naar verwijst, was verwerende partij op de hoogte dat verzoeker aangekomen is in België als minderjarige, dat hij zijn oudere broer in België vervoegd heeft.

De bestreden beslissing reikt hier echter met geen woord.

Daarenboven kreeg de broer van verzoeker internationale bescherming. Er geldt een beginsel van eenheid van gezin wat betreft de internationale bescherming. Gezien verzoeker zijn oudere broer vervoegd heeft toen hij amper 16 jaar oud was, was er duidelijk een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn oudere broer, die hij als zijn vader beschouwt. Er is sprake van een gezinsrelatie. Aan verzoeker het bevel geven om het grondgebied te verlaten schendt bijgevolg het beginsel van de eenheid van het gezin:

« Les parties s'accordent pour considérer que cet article consacre en droit de l'Union européenne un droit à l'unité de famille pour les membres de la famille du bénéficiaire d'une protection internationale qui, individuellement, ne remplissent pas les conditions nécessaires pour obtenir cette protection. »

Door niet aan te tonen dat zij rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker, noch met het beginsel van eerbiediging van de éénheid van het gezin van erkende vluchtelingen, schendt verwerende partij haar verplichtingen uit hoofde van artikel 8 EVRM, het beginsel van éénheid van het gezin en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient dus vernietigd te worden.

2. "Tweede middel: wat betreft de schending van het recht om gehoord te worden

Schending van:

o artikel 8 van het EVRM;

o artikelen 62 en 74/1 3 van de Vreemdelingenwet;

o het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging als basisbeginsel van het Unierecht;

o artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de motiveringsplicht; o artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/15/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna « Terugkeerrichtlijn »);

o artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « het Handvest »);

o en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Doordat verwerende partij verzoeker niet mogelijkheid geboden heeft om op nuttige en doeltreffende wijze elementen met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven naar voren te brengen;

Dat verwerende partij zodoende dus geen rekening heeft gehouden met deze elementen alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Terwijl volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna « HvJ »), de eerbiediging van de rechten van de verdediging een grondbeginsel van het Unierecht is, waarvan het recht om in een procedure te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt;

Dat het recht om te worden gehoord de mogelijkheid inhoudt om tijdens de administratieve procedure en vóór de vaststelling van een beslissing dat de belangen van de betrokkene kan schaden, op nuttige en doeltreffende wijze zijn of haar standpunt kenbaar te maken.

a) Toepasselijke beginselen

a.1. Wat betreft het recht om gehoord te worden

Volgens een vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is de eerbiediging van de rechten van de verdediging een grondbeginsel van het Unierecht, waarvan het recht om in alle procedures te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt .

Het HvJ heeft bepaald dat het recht om te worden gehoord ook geldt voor onderdanen van derde landen.

Ze heeft ook gesteld :

« D'autre part, tout manquement, notamment, au droit d'être entendu n'est en conséquence pas de nature à entacher systématiquement d'illégalité la décision prise, au sens de l'article 15, paragraphe 2, dernier alinéa, de la directive 2008/115, et n'appelle donc pas automatiquement la remise en liberté du ressortissant concerné. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à justifier qu'il soit mis fin à leur rétention. »

Uit de rechtspraak van het HvJ volgt dat de bestemming van een beslissing moet kunnen worden gehoord om zich beter te kunnen verdedigen als de kans bestaat dat aan het einde van deze hoorzitting een andere beslissing wordt genomen.

Het recht om te worden gehoord moet worden nageleefd, zelfs wanneer de toepasselijke regels niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorzien.

Het recht om te worden gehoord is van toepassing wanneer een nationale overheid de nationale bepalingen tot omzetting van de richtlijnen ten uitvoer legt.

In diens arrest Boudjlida heeft het HvJ hetgeen volgt gesteld wat betreft het recht om gehoord te worden:

« 36. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts A/I., C-277/11, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée, ainsi que Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 46).

37. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir arrêts Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, point 49, et Mukarubega, EU:C:2014:2336, point 47).

38. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88).

[..]

47. Aussi le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour a pour finalité de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur la légalité de son séjour et sur l'éventuelle application des exceptions à l'article 6, paragraphe 1, de ladite directive, prévues à l'article 6, paragraphes 2 à 5, de celle-ci.

48. Ensuite> ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 64 de ses conclusions, en application de l'article 5 de la directive 2008/115, intitulé «Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé», lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement.

49. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet.

50. A cet égard, il incombe à l'intéressé de coopérer avec l'autorité nationale compétente lors de son audition afin de lui fournir toutes les informations pertinentes sur sa situation personnelle et familiale et, en particulier, celles pouvant justifier qu'une décision de retour ne soit pas prise.

51. Enfin, il découle du droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour l'obligation pour les autorités nationales compétentes de permettre à l'intéressé d'exprimer son point de vue sur les modalités de son retour, à savoir le délai de départ et le caractère volontaire ou contraignant du retour. Il résulte ainsi, en particulier, de l'article 7 de la directive 2008/115, qui prévoit à son paragraphe 1 un délai approprié allant de sept à trente jours pour quitter le territoire national dans l'hypothèse d'un départ volontaire, que les Etats membres doivent, si nécessaire, prolonger, en vertu du paragraphe 2 de cet article, ce délai d'une durée appropriée en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour, l'existence d'enfants scolarisés et d'autres liens familiaux et sociaux.

[..]

68. Au vu de l'ensemble des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question que le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de cette directive et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer, avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour. »

Het HvJ heeft in deze zaak geconcludeerd :

« Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/15/CE du Parlement européen et du Conseil, du 16 décembre 2008, relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il comprend, pour un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier, le droit d'exprimer; avant l'adoption d'une décision de retour le concernant, son point de vue sur la légalité de son séjour, sur l'éventuelle application des articles 5 et 6, paragraphes 2 à 5, de ladite directive ainsi que sur les modalités de son retour.

En revanche, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'oblige l'autorité nationale compétente ni à prévenir ce ressortissant, préalablement à l'audition organisée en vue de ladite adoption, de ce qu'elle envisage d'adopter à son égard une décision de retour, ni à lui communiquer

9 HvJ, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques, 11 december 2014, C-249/13.

les éléments sur lesquels elle entend fonder celle-ci, ni à lui laisser un délai de réflexion avant de recueillir ses observations, dès lors que ledit ressortissant a la possibilité de présenter, de manière utile et effective, son point de vue au sujet de l'irrégularité de son séjour et des motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que cette autorité s'abstienne de prendre une décision de retour.

Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens que le ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier peut recourir, préalablement à l'adoption par l'autorité administrative nationale compétente d'une décision de retour le concernant, à un conseil juridique pour bénéficier de l'assistance de ce dernier lors de son audition par cette autorité, à condition que l'exercice de ce droit n'affecte pas le bon déroulement de la procédure de retour et ne compromette pas la mise en œuvre efficace de la directive 2008/15.

Toutefois, le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il n'impose pas aux Etats membres de prendre en charge cette assistance dans le cadre de l'aide juridique gratuite ».

Uw Raad beschouwt dat het recht om gehoord te worden van toepassing is wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt conform artikel 7 Vreemdelingenwet :

« Toutefois, quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/15/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/15/CE), lequel porte que « Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen.

Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. »

a.2. Wat betreft het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven

3. Uw Raad heeft een constante rechtspraak volgens welke artikel 8 een positieve verplichting met zich kan meebrengen in hoofde van verwerende partij om het privé- en gezinsleven van de verzoeker te handhaven en te ontwikkelen:

4.

« S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et H oogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

[...]

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (eigen vertaling)

Bovendien, in de reeds vermelde zaak Omojudi herinnerde het EVRM er ook aan dat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om banden met de medemens en met de buitenwereld te ontwikkelen en te onderhouden en dat het ook aspecten van de sociale identiteit van een individu kan omvatten, zodat moest worden aanvaard dat alle sociale banden tussen de migranten die zich in het land hebben gevestigd en de gemeenschap waarin zij hebben geleefd, integraal deel uitmaken van het begrip « privéleven » in de zin van artikel 8, ongeacht het bestaan van een « gezinsleven ».

b) Toepassing in casu

In casu werd aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten krachtens artikel 7 Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Volgens de bovengenoemde rechtspraak van de EVRM moet het recht om te worden gehoord in dit geval dus worden toegepast, aangezien verwerende partij de nationale bepalingen die de omzetting van de richtlijn vormen, ten uitvoer legt.

Verzoeker werd niet gehoord noch de mogelijkheid geboden om elementen naar voor te brengen alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

In die omstandigheden heeft verzoeker niet de gelegenheid gehad om uit te leggen waarom hij niet terug kan keren naar Afghanistan.

Indien hij hiertoe in de mogelijkheid was gesteld, zou hij gewezen hebben op zijn gezinsbond met zijn oudere broer, het feit dat hij minderjarig was toen hij in België aangekomen is, dat hij hier een privéleven ontwikkeld heeft, dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan..

Deze verschillende elementen maken deel uit van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin en moeten worden beschermd, zoals uw Raad het reeds heeft erkend (cf. supra wat dit betreft).

Het is in strijd met het recht om te worden gehoord dat verzoeker niet op nuttige en effectieve wijze is gehoord voordat de bestreden beslissing is genomen.

Deze schending van het recht om te worden gehoord moet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onrechtmatig is, voor zover deze schending verzoeker in feite de mogelijkheid heeft ontnomen om zich te verdedigen, zodat de administratieve procedure tot een ander resultaat had kunnen leiden.

Indien hij de gelegenheid had gehad om zijn standpunt op nuttige en doeltreffende wijze naar voren te brengen, had de verzoeker aan verwerende partij de bovengenoemde elementen met betrekking tot zijn privé- en gezinsleven kunnen uiteenzetten.

Verzoeker wijst erop dat artikel 7 van het Handvest, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereisen dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven.

Factoren die verband houden met het privé- en gezinsleven van verzoeker hadden verwerende partij er dus toe kunnen brengen een andere beslissing te nemen.

Door verzoeker niet op nuttige en doeltreffende wijze te horen, heeft verwerende partij het beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging als fundamenteel beginsel van het Unierecht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenrecht, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest geschonden, alsmede de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient te worden gesteld dat de motieven, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekers betoog maakt niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, werd geschonden.

3.3. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient *in casu* beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vindt in een dergelijk geval geen toetsing plaats aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verzoeker betoogt dat hij als 16-jarige aangekomen is in België en dat hij zijn oudere broer alhier vervoegde, waardoor er volgens verzoeker duidelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn broer. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het bestreden bevel over deze elementen “*geen woord rept*”. De Raad dient eerst op te merken dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Daarnaast dient erop gewezen te worden dat verzoeker op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet langer minderjarig was en het derhalve aan hem toekomt om aan de hand van concrete argumentatie het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken. Te dezen legt verzoeker geen stukken voor die het bestaan aantonen van dergelijke elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Een schending van verzoekers familie- en gezinsleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het toekomt aan verzoeker om concreet aan te tonen dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de notie privéleven uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als “*gewone*” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. De Raad stelt vast dat verzoeker het bestaan van dergelijke intense sociale bindingen niet aantoont.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tevens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker een schending van zijn gezins- en familieleden niet aannemelijk maakt en dat verweerder in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM een zorgvuldige en redelijke beoordeling heeft gemaakt. Verzoeker voert geen verdere elementen aan in verband met het hoger belang van het kind of eventuele gezondheidsproblemen. In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Waar verzoeker zich beroept op het beginsel van eenheid van gezin en betoogt dat aan zijn broer wel de vluchtelingenstatus werd toegekend, werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker het bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn broer niet aannemelijk maakt. Derhalve kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing in strijd is met het beginsel van eenheid van gezin.

3.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van het hoorrecht, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State in zijn arresten stelt dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727).

Verzoeker betoogt dat hij niet werd gehoord en hierdoor elementen van zijn gezinsleven niet heeft kunnen verduidelijken. Verzoeker betoogt dat hij niet heeft kunnen uitleggen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Hij voert aan dat hij in België aankwam als minderjarige, dat hij een gezinsband heeft met zijn oudere broer, dat hij alhier een privéleven heeft ontwikkeld en dat hij in Afghanistan geen familie meer heeft.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-

383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 39).

Met de stelling dat hij nog minderjarig was op het ogenblik dat hij aankwam in België, toont verzoeker niet aan op welke wijze dit element afbreuk kan doen aan de toepassing van de artikelen 7 en 52/3 van de vreemdelingenwet. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat het bestreden bevel een schending uitmaakt van zijn familie- en gezinsleven, noch van zijn privéleven. Verzoeker toont niet aan op welke manier deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ter terechtzitting verwijst de advocate van verzoeker naar de arresten met nrs. 248 213 van 21 januari 2021 en 249 715 van 23 februari 2021. De Raad merkt evenwel op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden, die aanleiding gaven tot ter zitting aangehaalde arresten, identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT